

Arrest

nr. 222 974 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voor verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 21 januari 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker is op dat ogenblik nog minderjarig.

Op 2 maart 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 1 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en op 3 juli 2012 wordt aan verzoekers wettelijke vertegenwoordiger een bevel tot terugbrenging gegeven.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 102 582 van 7 mei 2013 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 23 december 2014 wordt voor verzoeker een tweede aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2016 wordt een voogd aangesteld voor verzoeker.

Op 30 juni 2016 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 30 juni 2016 wordt aan de voogd van verzoeker een bevel gegeven tot terugbrenging.

Bij arrest van de Raad nr. 179 248 van 13 december 2016 wordt de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd.

Bij hetzelfde arrest wordt het beroep tegen het bevel tot terugbrenging verworpen.

Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 242 038 van 2 juli 2018.

Op 28 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 23 december 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing.

Op 8 november 2018 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en wordt een einde gesteld aan de voogdij.

Op 20 december 2018 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: E. O.. Voornaam: I. Geboortedatum: (...) 2000 Geboorteplaats: B. B. Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 20.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') èn volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten,

kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een diabetespatiënt is. Uit onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkene alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, die negatief afgesloten werden en aan betrokkene ter kennis gebracht.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 20 december 2018 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 228 638.

Bij arrest van de Raad nr. 218 824 van 25 maart 2019 wordt het beroep tegen de beslissing van 28 augustus 2018 verworpen.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 25 januari 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 2 februari 2019.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel de proportionaliteitstoets.

Schending van de materiële motiveringsplicht.” en de proportionaliteitstoets;

Schending van artikel 3 en 8 EVRM

1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

2.

Dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd dat verzoeker niet zou beschikken over de bij artikel 2 vereiste documenten; er wordt niet aangeduid welke documenten hij niet in zijn bezit zou hebben op het moment van zijn arrestatie. Verder wordt ook gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

3.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Dat bestreden bevel laat zien dat er op geen enkele wijze grondiger is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 3 en 8 EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (zie de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012).

De motieven in de bestreden beslissing werd niet afdoende gemotiveerd, daar zij niet motiveert waarom dit bevel zal moeten afwijken van het artikel 8 EVRM, m.n. het recht op een gezinsleven.

4.

De motivering in de bestreden beslissing is alles behalve ernstig. Zo verwijst verwerende partij in haar motieven naar het risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier zou blijken dat de meerdere aanvragen tot regularisatie op grond van artikel 9 ter Vw. negatief werden afgesloten.

Zo stelt verwerende partij dat verzoeker die een diabetespatiënt is geen reëel risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer.

Bijgevolg heeft de verwerende partij zich uitsluitend gebaseerd op het beslissing weigering artikel 9 ter VW, zonder evenwel verzoeker te onderwerpen aan een recent medische controle.

Verwijzen naar de deze beslissingen in eerdere medische regularisatie aanvragen kan onmogelijk op redelijke, adequaat en onvoldoende onderzocht worden of verzoeker thans een reële risico vormt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Dat de gezondheidstoestand van verzoeken die niet medisch opgevolgd te worden in België, met name door zijn vertrouwde artsen, en die zonder onderbreking.

Dat bovendien elke onderbreking immers een terugval van de vooruitgang zal betekenen.

Het moge duidelijk zijn dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoeker. Er dient bovendien benadrukt te worden dat er geen enkel onderzoek door verwerende partij heeft plaatsgevonden met betrekking tot de geneeskundige overname bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst door verzoeker en de gevolgen hiervan voor verzoeker. Ten overvloede is verzoeker overigens niet bij machte om daar al lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Dat verzoeker dan ook van nul dient terug te beginnen in Marokko.

5.

Verwerende partij steunt zich zelfs niet op medische attesten om te kunnen besluiten dat de aandoening die verzoeker lijdt een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit. Doch volgens de artsadviseur zou de behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko en verwijst hiervoor naar enkele bronnen. Deze bewering strookt echter niet met de realiteit.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in Marokko verwijst verwerende partij naar haar medische afdeling waaruit het duidelijk zou blijken dat het volstaat dat de

medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

De drempel van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt echter dat de verweerster en adviseur-arts (naast de vraag of hij deze bevoegdheid heeft) artikel 3 van het EVRM hanteert pour la raison de la cause en om zijn stelling kracht bij te zetten.

Het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 stelt daartegen dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (...) ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM en dat het (...) een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vormt om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”, moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de verweerster motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS, nr. 225.633 van 28 november 2013).

Een eventuele terugkeer naar het land van herkomst heeft desastreuze gevolgen, sinds hij aldaar op niemand meer kan steunen (ook niet financieel) en zijn aandoeningen waarvan de behandeling ervan niet tijdelijk kan onderbroken worden met als risico hierdoor te overlijden (zie de medische verslagen) niet adequaat behandeld zullen worden.

6.

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft gelet op zijn medische aandoening inderdaad verschillende aanvragen artikel 9 ter Vw. ingediend. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker wordt opgevangen door CAW jongeren welzijn, en daardoor zijn medische behandeling kan genieten en verderzetten.

Het komt aan de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris toekomt om op grond van de objectieve criteria of het objectieve criterium die zijn/is vastgesteld aan de hand van de feitelijke omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, te beoordelen of het criterium of de criteria van toepassing is/zijn.

Zo wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat: “Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...)”

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn.

Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.(...)” (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

7.

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde.

Dit is tegenstrijd met het motief dat het zou gaan om 'een gedrag dat de openbare orde te kunnen schaden'.

Dit zijn twee onderscheiden begrippen. 'Gevaar' is niet hetzelfde als 'te kunnen schaden'.

Bovendien is dat 'gevaar' of 'gedrag' niet problematisch, laat staan dat uit de bestreden beslissing immers blijkt dat verwerende partij een concrete belangenafweging heeft gevoerd dat het gedrag van verzoeker in kwestie de openbare orde heeft geschaad en dat dit gedrag nu nog actueel is.

Ondertussen verblijft verzoeker nog in de voorlopige hechtenis in afwachting van zijn proces. Ook in dit gegeven speelt het vermoeden van onschuld zolang verzoeker nog niet werd berecht door de Correctionele rechtbank. Verzoeker ontkent de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, dewelke niet kennelijk onredelijk mag zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu niet is gebeurd.

8.

Dat de terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst een manifeste schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM, daar de verderzetting van zijn uitgebouwd sociaal leven onmogelijk is. Verzoeker is, Hierdoor wordt de sociaal netwerk met zijn vrienden, kennissen en hulpverleners volledig verbroken, wat een schending uitmaakt van het recht op een privé-leven.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

De Raad zal vaststellen in dit specifiek dossier dat verzoeker een uitgebreid sociaal netwerk heeft uitgebouwd in en rond de school, CAW, TOUTER, dat prima facie noodzakelijk was en en zeer jong volwassene te compenseren.

De gemachtigde heeft op geen enkele wijze met deze particuliere privésituatie, die hem grotendeels bekend was, gezien de stukken van het administratief dossier, rekening gehouden, noch blijkt een belangenafweging.

Nu artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet eveneens verwijst naar het rekening houden met het gezins- en familieleven, verzoeker dit op gelijkaardige wijze ontwikkelt in zijn verzoekschrift en supra werd aangenomen dat het rekening houden met het gezins- of familieleven niet op afdoende wijze is gebeurd, blijkt prima facie eveneens een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij geeft blijk niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen.

Het kwam verweerster toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt.

" ... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat hoewel artikel 8 EVRM geen vrijgeleide mag zijn om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, verzoeker en diens gezin het recht heeft op een gezinsleven vermits dit artikel een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Om deze reden kan besloten worden dat verwerende partij het bevel op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft uitgebracht!

Gelet op de aangehaalde elementen, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel manifest geschonden.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).. Het middel is prima facie dan ook ernstig en gegrond.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum) en dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt vervolgd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, omdat er een risico bestaat op onderduiken (verzoeker heeft in het Rijk meerdere verblijfsaanvragen ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing) en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Er wordt ook gemotiveerd over het (niet aanwezig) familieleven van verzoeker en over zijn gezondheidstoestand. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt aangeduid welke documenten hij niet in zijn bezit zou hebben. In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt: *“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.”* Deze documenten worden dus wel aangeduid.

3.2.3. Verzoeker betwist in verschillende onderdelen van het middel dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken is. Hij stelt dat als motief hiervoor verwezen wordt naar het feit dat meerdere aanvragen op

grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet negatief werden afgesloten en dat verzoeker een diabetespatiënt is die geen reëel risico zou lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer. Inzake het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat artikel 74/14, § 3 een mogelijkheid en geen verplichting creëert zodat een concrete en afdoende motivering is vereist, wat niet het geval is, de motieven in dit verband falen: er is geen risico op onderduiken, de verwerende partij betwist niet dat verzoeker wordt opgevangen door CAW jongerenwelzijn. Verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken over de bepalingen over het risico op onderduiken om te stellen dat de verwerende partij moet zich steunen op objectieve criteria die de zaak kenmerken en moet oordelen of deze criteria van toepassing zijn rekening houdend met alle omstandigheden van het geval en geval per geval oordelen.

Het risico op onderduiken wordt in de bestreden beslissing vermeld als één van de twee motieven om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, die negatief afgesloten werden en aan betrokkene ter kennis gebracht.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: *de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met geweld, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsbeneming, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal in woning (PV nr. AN.11.151307/2018 van de politie van Antwerpen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het toegepaste artikel is artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 2.

(...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Inzake het eerste motief voor het niet toekennen van een termijn, namelijk het risico op onderduiken, wordt vastgesteld dat dit risico wordt gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

De criteria opgesomd in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugnrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “actueel en reëel” moet zijn. “Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatiseren moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92).

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en op basis van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Inzake het risico op onderduiken wordt één van de objectieve criteria vermeld die in artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet worden opgesomd. In dit verband wordt feitelijk verduidelijkt dat verzoeker meerdere aanvragen tot regularisatie gedaan heeft op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die negatief werden afgesloten en aan verzoeker ter kennis werden gebracht. Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die deze zaak kenmerken: uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat er twee aanvragen voor verzoeker zijn geweest in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals verder zal blijken uit de bespreking onder punt 3.2.6. van dit arrest, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker de verwerende partij op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij wordt opgevangen door een CAW en voegt hij bij huidig verzoekschrift hierover evenmin enige stukken. De verwerende partij was hiervan niet op de hoogte en kon hiermee geen rekening houden. Alleszins doet dit geen afbreuk aan het feit dat rekening werd gehouden met de elementen die dit dossier kenmerken en dat de verwerende partij op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid kon oordelen dat er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken.

3.2.4. Inzake het gevaar voor de openbare orde, dat op basis van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet als tweede motief wordt vermeld als grondslag om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, stelt verzoeker dat “*gevaar*” in strijd is met geacht worden de openbare orde “*te kunnen*”

schaden". De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen belangenafweging gedaan of het gedrag van verzoeker in kwestie de openbare orde heeft geschaad en of dit gedrag nog actueel is. Verzoeker wijst er ook op dat het vermoeden van onschuld speelt zolang hij niet werd berecht door de correctionele rechtbank. Hij ontkent de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Vooreerst wordt gesteld dat het eerste motief voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek afdoende is, zoals hierboven onder punt 3.2.3. wordt besproken. Dit motief volstaat reeds, zodat kritiek op het tweede motief niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de tekst van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet luidt: "*de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid*". In dat opzicht kan worden vastgesteld dat zowel de term "*gevaar*" als de bewoordingen "*geacht worden de openbare orde te kunnen schaden*" kunnen vallen onder "*bedreiging voor de openbare orde*" zodat de Raad verzoeker niet volgt waar hij meent dat er een tegenstrijdigheid is tussen deze twee termen. Het gebruik van deze bewoordingen moet ook gezien worden in het kader van het toegepaste wetsartikel, met name 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Inzake het vermoeden van onschuld wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.2.5.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat de verwerende partij zich uitsluitend gebaseerd heeft op de beslissing weigering 9ter van de vreemdelingenwet, zonder verzoeker te onderwerpen aan een recente medische controle. De verwijzing naar beslissingen genomen in het kader van eerdere medische regularisatieaanvragen volstaat volgens verzoeker niet als onderzoek of hij thans een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat elke onderbreking in zijn behandeling een terugval van de vooruitgang zal betekenen en dat hij door zijn vertrouwde artsen zonder onderbreking moet worden behandeld. De nodige medische opvolging is volgens verzoeker niet beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst. Er heeft geen onderzoek plaats gevonden met betrekking tot de geneeskundige overname bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij de medische behandeling in Marokko niet zou kunnen betalen. Volgens de arts-adviseur zou de behandeling van verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko, maar verzoeker meent dat deze bewering niet strookt met de realiteit. De arts-adviseur meent dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden, geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent echter dat de drempel van artikel 3 van het EVRM niet bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat de arts-adviseur zich in zijn advies beperkt tot artikel 3 van het EVRM terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt. Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Marokko op niemand meer kan steunen en dat hij het risico loopt te overlijden als zijn behandeling tijdelijk onderbroken wordt.

3.2.5.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.2.5.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over artikel 3 van het EVRM:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een diabetespatiënt is. Uit onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkene alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg

heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.2.5.4. In het middel lijkt verzoeker hoofdzakelijk kritiek te uiten op het onderzoek dat de arts-adviseur heeft gedaan in het kader van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing is niet de bestreden beslissing, zodat de kritiek die verzoeker uit op deze beslissing, niet ter zake dienend is. Verzoeker heeft tegen de beslissing van 28 augustus 2019 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, een afzonderlijk beroep ingesteld. Hij heeft de kans gehad om in het kader van dit beroep, zijn kritiek te uiten op die beslissing. Bij arrest van de Raad nr. 218 824 van 25 maart 2019 werd dit beroep verworpen.

3.2.5.5. Waar verzoeker aanvoert dat het onderzoek inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM, wordt opgemerkt dat hij hiermee lijkt aan te geven dat dus reeds een ruimer onderzoek werd gevoerd (in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) waardoor de Raad niet inziet hoe dit reeds gebeurde ruimere onderzoek nadelig zou kunnen zijn voor verzoeker en welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek. Verzoeker ontkent niet dat in het kader van huidige bestreden beslissing enkel een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM aan de orde is, zodat zijn uitleg dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer gaat dan artikel 3 van het EVRM, geen correcte kritiek inhoudt op de bestreden beslissing.

3.2.5.6. De verwerende partij kon in het kader van huidig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM, terecht verwijzen naar de reeds afgesloten aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het kader van die aanvraag werd op 28 augustus 2018 een beslissing genomen die verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 22 augustus 2018 dat het volgende vermeldt:

“Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de volgende diagnose en hun respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische attest(en) gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 30-3-2012. Op het SMG wordt namelijk vermeld dat betrokkene lijdt diabetes type 1 met nood aan insuline en regelmatige controle glycemies. Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

en

“Evenwel wordt een tweede SMG voorgelegd van een NKO arts met nieuwe elementen, namelijk een gehoorsdaling, vastgesteld via audiogram, die evenwel geen behandeling vereist.”

In het kader van verzoekers aanvraag van 30 maart 2012 werd een beslissing genomen op 1 juni 2012 die steunt op het advies van de arts-adviseur van 15 mei 2012 en die het volgende vermeldt:

"Dans son avis médical remis le 15.05.2012, (joint en annexe de la présente décision sous pli fermé), le médecin de l'OE indique que les traitements médicaux et suivis nécessaires sont disponibles au pays d'origine, le Maroc.

Dès lors, sur base de l'ensemble de ces informations et étant donné que l'état de santé du patient ne l'empêche pas de voyager, le médecin de l'OE conclut dans son avis qu'il n'existe aucune contre-indication médicale à un retour dans le pays d'origine, le Maroc.

Concernant l'accessibilité des soins au Maroc, le Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité (www.cleiss.fr) nous informe que le régime marocain de protection sociale couvre aussi bien les salariés des secteurs publics et privés et assure à l'intéressé une protection contre les risques de maladie maternité, invalidité, vieillesse, survie, décès et sert les prestations familiales. En outre, le régime marocain comprend le régime d'assistance médicale (RAMED), fondé sur les principes de l'assistance sociale et de la solidarité nationale des populations les plus démunies. Le RAMED concerne les personnes les plus économiquement faibles ne pouvant bénéficier de l'assurance maladie obligatoire. Le RAMED a fait l'objet d'un projet-pilote en novembre 2008 et a été appliqué exclusivement dans la région Tadla-Azilal, où il a été testé pendant 2 ans. En 2011, le régime a été étendu progressivement à tout le Maroc afin de disposer du temps nécessaire pour mettre en place les moyens, notamment les comités responsables de l'organisation du RAMED et la formation du personnel, ce qui devrait être achevé d'ici la fin 2011. Notons que même dans le cas où le RAMED ne serait d'application

dans la région d'origine du requérant, celui-ci « peut choisir de s'installer au pays d'origine dans un endroit où les soins sont disponibles2».

Notons également, que les parents de l'intéressé, résidant au Maroc, sont en âge de travailler et que rien ne démontre qu'ils ne pourraient avoir accès au marché de l'emploi au Maroc et donc de financer ainsi les soins médicaux de leur enfant.

Dès lors, nous pouvons conclure que les soins sont disponibles et accessibles au Maroc."

Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 102 582 van 7 mei 2013. Zoals hierboven reeds blijkt, stelde de arts-adviseur op 22 augustus 2018 vast dat de toestand van verzoeker inzake zijn diabetes ongewijzigd was. Bij huidig verzoekschrift brengt verzoeker geen medische attesten of andere informatie bij waaruit zou blijken dat zijn medische toestand intussen gewijzigd is, zodat blijkt dat werd onderzocht of de nodige zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst en dat dit *in casu* het geval is.

Waar verzoeker stelt dat elke onderbreking in zijn behandeling een terugval van de vooruitgang zal betekenen en dat hij door zijn vertrouwde artsen zonder onderbreking moet worden behandeld, dat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot de geneeskundige overname bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, dat hij bij een terugkeer naar Marokko op niemand meer kan steunen en dat hij het risico loopt te overlijden als zijn behandeling tijdelijk onderbroken wordt, wordt opgemerkt dat uit de afgesloten aanvragen van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, blijkt dat de behandeling voor verzoekers diabetes toegankelijk en beschikbaar is in Marokko en dat voor zijn auditieve problemen er geen behandeling is. De omstandigheid dat verzoeker niet meer zou worden behandeld door zijn vertrouwde artsen, is niet van die aard dat dit een risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat er (nog) geen onderzoek heeft plaatsgevonden inzake een geneeskundige overname bij een terugkeer naar Marokko, neemt niet weg dat dit alsnog kan gebeuren bij de effectieve verwijdering. In dit verband wordt ook opgemerkt dat niets uitsluit dat verzoeker vanuit België enige medicatie kan meenemen bij een terugkeer naar Marokko en dat verzoeker reeds verschillende jaren de gewoonte heeft om deze medicatie in te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zijn behandeling zou onderbroken worden bij een terugkeer naar Marokko, gezien deze behandeling er beschikbaar en toegankelijk is en hij zoals reeds gesteld vanuit België enige medicatie kan meenemen voor onderweg en bij aankomst. Verzoeker betwist niet dat zijn ouders in Marokko verblijven, zodat kan worden aangenomen dat hij niet aan zijn lot zal worden overgelaten bij een terugkeer.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke individuele situatie en dat op geen enkele wijze is ingegaan op de elementen in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er wordt niet gemotiveerd waarom dit bevel moet afwijken van artikel 8 van het EVRM, met name het recht op een gezinsleven.

Voor wat artikel 3 van het EVRM betreft, wordt verwezen naar punt 3.2.5. van dit arrest.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker voert aan dat hij een uitgebouwd sociaal leven heeft in België. Hij heeft een netwerk van vrienden, kennissen en hulpverleners wat zijn privéleven uitmaakt. Zijn netwerk bestaat uit de school, het centrum voor algemeen welzijnswerk (CAW) en Touter, dat hij als zeer jong volwassene nodig heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet aanvaardt dat verzoeker in België een gezinsleven of minderjarige kinderen heeft. Verzoeker betwist dit niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ouders zich in Marokko bevinden. Dit motief in de bestreden beslissing houdt bijgevolg stand. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in dit verband kan evenmin worden aangenomen.

Over het privéleven van verzoeker wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat zich daarin informatie bevindt over de school van verzoeker of contacten met hulpverleners. Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat "De Raad zal vaststellen in dit specifiek dossier dat verzoeker een uitgebreid sociaal netwerk heeft uitgebouwd in en rond de school, CAW, TOUTER, dat prima facie noodzakelijk was en zeer jong volwassene te

compenseren. De gemachtigde heeft op geen enkele wijze met deze particuliere privésituatie, die hem grotendeels bekend was, gezien de stukken van het administratief dossier, rekening gehouden.” Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen enkele informatie over de school, over zijn contacten met hulpverleners en met het CAW of met de organisatie “Touter”. Bijgevolg zijn dit louter beweringen. Van verzoeker kan verwacht worden dat, als hij een privéleven aanvoert, hij hiervan minstens een begin van bewijs kan bijbrengen. Hij laat na dit te doen, zodat hij niet met concrete elementen aangeeft waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden bij het maken van een belangenafweging. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in een begin van bewijs van zijn privéleven aan te brengen zodat *in casu* wordt vastgesteld dat verzoeker geen privéleven in België aantoont dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wordt het volgende opgemerkt. In de mate waarin verzoeker de mening zou toegedaan zijn dat louter door zijn verblijf in België sinds 2011 hij hier een beschermenswaardig privéleven zou hebben, wordt vastgesteld dat hij sinds 3 juli 2012 (eerste bevel tot terugbrenging aan zijn toenmalige wettelijke vertegenwoordiger) niet meer op Belgisch grondgebied mag verblijven en dat daarna op 30 juni 2016 opnieuw een bevel tot terugbrenging werd gegeven aan zijn voogd. Zijn verblijf als minderjarige in België was vanaf het begin precair. Op 8 november 2018 bereikte verzoeker de leeftijd van achttien jaar. Zoals reeds gesteld brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs bij van hulpverlening die hij zou gekregen hebben als jongvolwassene.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET